

РЕШЕНИЕ

Номер 142

01.10.2020 г.

Град Велико Търново

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд – Велико Търново

Първи наказателен състав

На 14.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ПЛАМЕН ПОПОВ

Секретар: ВАНЯ Г. ЧАНТОВА

Прокурор: Димитър Янков Лещаков (АП-Велико Търново)

като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Въззивно частно
наказателно дело № 20204000600249 по описа за 2020 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е въззивно по чл.436 вр. с чл.341 ал.1 вр. с чл.313 и
сл. от НПК.

Въззивното производство е образувано по жалба от адв.Димитър
Николов Захариев от АК-Бургас, в качеството му на упълномощен защитник
на И. В. И. , против Определение № 465 от 21.07.2020год. постановено по
ЧНД № 335/2020год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен.

С обжалваното определение първоинстанционният съд оставил без
уважение молбата на И. В. И. , ЕГН *****, с искане за реабилитация по
всички негови осъждания, за които е осъден до този момент.

В жалбата се излагат доводи, че атакуваното с нея определение е
неправилно и незаконосъобразно, като се излагат доводи, че по отношение на
всички минали осъждания на И. В. И. са изтекли сроковете по чл.88а вр. с
чл.82 ал.1 от НК и същият е реабилитиран на основание чл.88а от НК по

силата на закона, поради което ОС-Плевен в производството по чл.434 ал.1 от НПК е следвало да се произнесе само по допустимостта на молбата за съдебна реабилитация и да я остави без разглеждане. Възражава се, че в нарушение на принципа за невинност първоинстанционният съд е приел, че И. В. И. е извършил ново умислено престъпление, което е наказуемо с лишаване от свобода, което се явява пречка за реабилитацията му по чл.88а от НК, въз основа на доказателства, че И. е привлечен в качеството на обвиняем по досъдебно производство, по което дори не е внесен обвинителен акт.

Иска се въззивният съд да отмени определението на първоинстанционния съд и да реши делото по същество, като се произнесе с определение и приеме, че е налице изтекла абсолютна погасителна реабилитационна давност по отношение на И. В. И. на основание чл.88а от НК.

В съдебно заседание във въззивната инстанция прокурорът от ВТАП изразява мотивирано становище, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалвания съдебен акт е правилен и законосъобразен. Счита, че от изтичане на изпитателния срок на определеното общо наказание по последното осъждане на И. И. не изтекъл предвидения срок за реабилитация.

Адв.Д. З.- упълномощен защитник на И. В. И. , поддържа въззивната жалба и иска въззивния съд да се произнесе с определение, с което да констатира служебно, че е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.88а вр. с чл.82 от НК.

И. В. И. е бил редовно призован за насроченото открито заседание във въззивната инстанция, но не се е явил без да посочи уважителна причина и не е упражнил лично правата си в тази инстанция.

Великотърновският апелативен съд, като съобрази изложеното във въззивната жалба, доводите на страните, доказателствата по делото и като служебно провери изцяло правилността на определението на първоинстанционния съд, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.436 ал.2 от НПК от лице, което притежава активна процесуална легитимация, отговаря на изискванията на чл.320 ал.1 и ал.2 от НПК и е допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Производството в първата инстанция е образувано по молба от И. В. И. с искане да бъде реабилитиран на основание чл.87 от НК.

По време на съдебните прения в първата инстанция, защитникът на И. И. е поддържал направеното искане за допускане на съдебна реабилитация по чл.87 от НК, но алтернативно е направил искане съда само служебно да констатира, че по отношение на миналите осъждания на И. И. са изтекли сроковете по чл.88а вр. с чл.82 ал.1 от НК и същият е реабилитиран на основание чл.88а от НК.

В мотивите на обжалваното определение първоинстанционният съд изложил доводи, че не са налице кумулативните предпоставки за допускане на съдебна реабилитация на И. И. по чл.87 ал.1 от НК, както и че не са налице законовите предпоставки за реабилитация на същия на основание чл.88а от НК.

От доказателствата по делото се установява, че И. В. И. е осъждан в миналото и е изтърпявал наказания както следва:

1.Със споразумение от 04.05.2000год. по НОХД № 85/2000год. на РС-Плевен, за престъпление по чл.325 ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.20 ал.2 от НК и за престъпление по чл.131 ал.1 т.1 вр. с чл.130 и чл.20 ал.2 от НК извършени на 09.01.1997год., на И. В. И. е наложено общо наказание по реда на чл.23 ал.1 от НК- глоба в размер на десет лева.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на 04.05.2000год.

По делото няма събрани доказателства, от които да се установява, че наложената глоба от десет лева е платена, както и да са предприемани действия за събирането ѝ, включително и да е било образувано изпълнително производство за принудителното ѝ събиране.

От изискана от въззивния съд справка от НАП ТД Велико Търново Офис Плевен се установява, че няма постъпвал за принудително събиране изпълнителен лист с наказание глоба в размер на десет лева, наложено на И.

В. И. с определение от 04.05.2000год. по НОХД № 85/2000год. на РС-Плевен.

От приложеното писмо от РС-Плевен с отговор на запитване на въззивния съд се установява, че РС-Плевен не може да изпрати справка, която да съдържа данни дали наложеното на И. В. И. , с определение с определение от 04.05.2000год. по НОХД № 85/2000год. на РС-Плевен, общо наказание по реда на чл.23 ал.1 от НК- глоба в размер на десет лева е изпълнено, издаден ли е изпълнителен лист, образувано ли е производство за принудително изпълнение на тази глоба и същото приключило ли е и на какво основание, тъй като срока на съхранение е изтекъл и материалите по делото са унищожени.

2.Със споразумение от 10.10.2003год. по НОХД № 1252/2003год.

на РС-Плевен, за престъпление по чл.206 ал.6 т.1 вр. с чл.206 ал.1 от НК, извършено на 26.10.2001год., на И. В. И. е наложено наказание глоба в размер на шестстотин лева.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на 10.10.2003год.

По делото няма събрани доказателства, от които да се установява, че наложената глоба от шестстотин лева е платена. От приложеното разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК изх. № С160015-35-0035843/16.06.2016год. се установява, че във връзка с принудителното събиране на тази глоба е било образувано изпълнително производство НАП ТД Велико Търново Офис Плевен, което е прекратено на основание чл.225 ал.1 т.7 вр. с чл.168 т.3 от ДОПК.

3.Със споразумение № 12/17.01.2007год. по НОХД № 2456/2006год. на РС-Плевен, за престъпление по чл.339 ал.1 от НК, извършено от неустановен ден до 05.01.2005год., на И. В. И. е наложено наказание пробация при следните пробационни мерки: Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца; Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца и безвъзмезден труд в полза на обществото от 100 часа за срок от една година.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на 17.01.2007год.

От приложената справка от ГД „ИН” ОС „ИН”-Плевен се установява, че И. В. е изтърпял наложеното му наказание пробация на 16.10.2007год.

4.Със споразумение № 8/12.03.2009год. по НОХД № 1/2009год. на ОС-Плевен, за престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 т.1 вр. с ал.1 вр. с чл.354а ал.1 от НК, извършено през периода м.януари до 14.09.2005год. и за престъпление по чл.333 вр. с чл.330 ал.1 вр. с чл.20 ал.2 от НК, извършено на 30.07.2005год., на И. В. И. на основание чл.23 ал.1 от НК е наложено едно общо наказание три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на 12.03.2009год.

С определение на ОС-Плевен от 10.04.2009год. по ЧНД № 237/2009год., на основание чл.25 вр. с чл.23 от НК наказанията на И. В. И. наложени му със споразуменията по НОХД № 2456/2006год. на РС-Плевен и НОХД № 1/2009год. на ОС-Плевен били групирани, като му било наложено едно общо наказание три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години. Определението влязло в сила на 27.04.2009год.

5.Със споразумение № 4599/28.10.2009год. по НОХД № 2017/2009год. на РС-Плевен, за престъпление по чл.354а ал.3 т.1 от НК, извършено през м.май 2007год., на И. В. И. е наложено наказание осем месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от три години. На основание чл.25 ал.1 вр. с чл.23 ал.1 от НК на И. В. И. е наложено едно общо наказание по НОХД № 1/2009год. на ОС-Плевен и НОХД № 2017/2009год. на РС-Плевен, а именно три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на

28.10.2009год.

6. Със споразумение от 08.02.2010год. по НОХД № 7694/2009год. на РС-София, 93 състав, за престъпление по чл.339 ал.1 пр.2 алт.2 от НК, извършено на 13.08.2005год., на И. В. И. е наложено наказание пробация при следните пробационни мерки: Задължителна регистрация по настоящ адрес, с периодичност два пъти седмично, за срок от осем месеца; Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от осем месеца; Безвъзмезден труд в полза на обществото в размер на 100 часа за срок от една година. На основание чл.25 вр. с чл.23 от НК е определено общо наказание по НОХД № 7694/2009год. на РС-София, 93 с-в, НОХД № 1/2009год. на ОС-Плевен и НОХД № 2017/2009год. на РС-Плевен, а именно лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от пет години. Постановено е отделно изтърпяване на наказанието по НОХД № 2456/2006год. на РС-Плевен.

Определението, с което споразумението е одобрено, влязло в сила на 08.02.2010год.

Въззивният съд намира, че следва първо да разгледа възраженията и доводите във въззивната жалба за това, че първинстанционният съд незаконосъобразно е приел, че не са налице предпоставките на чл.88а от НК и не констатирал, че е настъпила абсолютна реабилитация на И. И. по отношение на всички негови минали осъждания, тъй като този въпрос е свързан с допустимостта на молбата му за допускане на съдебна реабилитация по чл.87 ал.1 от НК. От съдържанието на разпоредбите на чл.87 ал.1 от НК и чл.434 ал.1 от НПК се извежда извод, че реабилитация по съдебен ред може да иска само осъждано лице, а осъждането на реабилитираните лица е заличено, поради което същите нямат правен интерес да искат съдебна реабилитация. Съгласно задължителните указания дадени в т.6 на Тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018год. на ВКС по т.д. № 2/2017год., ОСНК, при настъпила реабилитация по право съдът в производство по чл.434 ал.1 от НПК се произнася само по допустимостта на молбата за съдебна реабилитация, като следва да я остави без разглеждане. Това се отнася както за случаите на настъпила реабилитация по чл.86 от НК, така и за случаите на настъпила абсолютна реабилитация по чл.88а, тъй като правните последици

на последната са по-благоприятни от последиците на реабилитацията по чл.86 и чл.87 от НК.

При установените фактически положения относно съдебното минало на И. В. И. , въззивният съд намира за неоснователни възраженията и доводите на защитника му, че по отношение на всички минали осъждания на лицето са изтекли сроковете по чл.88а вр. с чл.82 ал.1 от НК и по отношение на И. И. е настъпила абсолютна реабилитация по чл.88а от НК.

Съгласно разпоредбата на чл.88 ал.1 от НК, когато от изтърпяване на наказанието е изтекъл срок равен на този по чл.82 ал.1 от НК и осъденият не е извършил ново умишлено престъпление от общ характер, за което се предвижда наказание лишаване от свобода, осъждането и последиците му се заличават независимо от предвиденото в друг закон или указ.

Съгласно разпоредбата на чл.88а ал.3 от НК, при условно осъждане и условно предсрочно освобождаване срокът по ал.1 започва да тече от деня, в който е изтекъл изпитателния срок.

Съгласно разпоредбата на чл.88а ал.4 от НК, когато лицето е извършило две или повече престъпления, за които не е реабилитирано, осъждането и последиците му се заличават след изтичане на предвидените в предходните алинеи срокове за всички осъждания.

В настоящия случай по отношение на осъждането на И. В. И. по НОХД № 1/2009год. на ОС-Плевен, НОХД № 2017/2009год. на РС-Плевен и НОХД № 7694/2009год. на РС-София, 93 с-в, по които дела с одобреното от съда споразумение по НОХД № 7694/2009год. на РС-София, 93 с-в, на основание чл.23 вр. с чл.25 от НК на И. В. И. е определено и наложено едно общо наказание, а именно лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК за изпитателен срок от пет години, не е изтекъл десетгодишния срок за абсолютна реабилитация по чл.88а ал.1 вр. с чл.82 ал.1 т.3 от НК. На основание чл.88а ал.3 от НК, срока за реабилитация по 88а от НК е започнал да тече след изтичането на изпитателния срок, а именно на 08.02.2015год. Предвид вида и размера на наложеното наказание- три години лишаване от свобода, срока за реабилитация по чл.88а ал.1 от НК е десетгодишен, тъй като в разпоредбата

на чл.82 ал.1 т.3 от НК е предвиден десетгодишен давностен срок, когато наказанието е лишаване от свобода от три до десет години. Доводите на защитника на И. И., че в случая срока за реабилитация по чл.88а ал.1 вр. с чл.82 ал.1 от НК е петгодишен са неоснователни, тъй като съгласно разпоредбата на чл.82 ал.1 т.4 от НПК, давностният срок за изпълнение на наказанието е пет години, когато наказанието е лишаване от свобода по-малко от три години, а в настоящия случай наложеното наказание лишаване от свобода не е по-малко от три години, а три години и попада в хипотезата на чл.82 ал.1 т.3 от НК.

Предвид гореизложеното, И. В. И. не е реабилитиран по силата на закона на основание чл.88а от НК. Данните за съдебното минало на И. изключват възможността и за реабилитацията му по право на основание чл.86 от НК. При това положение молбата на И. И. за съдебна реабилитация по чл.87 от НК не е недопустима и първоинстанционният съд правилно се е произнесъл по същество на оправеното към него искане за допускане на съдебна реабилитация по чл.87 ал.1 от НК.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че И. И. не е реабилитиран на основание чл.88а от НК, но незаконосъобразно е мотивирал този си извод с това, че И. е извършил ново умишлено престъпление от общ характер, за което се предвижда наказание лишаване от свобода, като се е позовал на събраните писмени доказателства, от които се установява, че на 17.01.2019год. И. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.321 ал.3 т.1 и за престъпление по чл.354а ал.1 вр. с чл.20 ал.1 от НК, по досъдебно производство наблюдавано от Специализираната прокуратура. При липсата на влязла в сила осъдителна присъда е недопустимо да се приеме за установено по несъмнен начин, че И. И. е извършил престъпленията, за които е привлечен в качеството на обвиняем, тъй като това е в нарушение на презумпцията за невинност.

За да остави по същество без уважение молбата на И. И. за допускане на съдебна реабилитация, първоинстанционният съд е приел, че И. не е имал добро поведение, поради което не е налице кумулативната предпоставката по чл.87 ал.1 т.1 от НК. Видно от мотивите на определението, първоинстанционният съд е мотивирал извода, че И. И. не е имал добро

поведение с обстоятелството, че същият не е заплатил наложените му наказания глоба по първите му две осъждания- по НОХД № 85/2000год. на РС-Плевен и НОХД № 1252/2003год. на РС-Плевен, въпреки представените доказателства, че същият е имал възможност да ги плати, тъй като работи по трудов договор и реализира доходи. На второ място окръжният съд е намерил, че с оглед наличната по делото справка от Специализираната прокуратура, от която се установява, че И. В. И. на 17.01.2019год. И. В. И. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.321 ал.3 т.1 и за престъпление по чл.354а ал.1 вр. с чл.20 ал.1 от НК, по досъдебно производство наблюдавано от Специализираната прокуратура, не може да се направи извод, че И. има добро поведение и че трайно се е отказал от своята престъпна дейност.

Въззивният съд намира, че от факта, че И. И. не е заплатил наложените му наказания глоби с влезли в сила съдебни актове през 2000 год. и 2003год., които са били погасени по давност, не може да се направи обоснован извод, че И. не е имал добро поведение, тъй като неизпълнението на дадено наказание, включително и глоба, когато е погасено по давност и са изтекли съответните срокове за реабилитация, не е пречка за реабилитация на лицето, включително и по реда на чл.87 от НК. В този смисъл са задължителните указания по приложение на закона дадени в Тълкувателно решение № 2 от 28.02.2018год. на ВКС по т.д. № 2/2017год., ОСНК.

Що се отнася до установеното от приложените по делото справки от ОП-Плевен и Специализираната прокуратура-София, че по отношение на И. В. И. се води досъдебно производство наблюдавано от Специализираната прокуратура, по което И. на 17.01.2019год. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.321 ал.3 т.1 от НК и за престъпление по чл.354а ал.1 вр. с чл.20 ал.1 от НК, въззивният съд споделя становището на първоинстанционния съд, че това обстоятелство изключва възможността да бъде направен извод, че И. И. е имал добро поведение, въпреки представените и приложени по делото трудов договор, удостоверение за раждане на дете и положителна характеристика от кметския наместник на с.Къртожабене, обл.Плевен.

От факта, че И. В. И. е привлечен в качеството на обвиняем за две

тежки умишлени престъпления, не може да се направи несъмнен извод, че е извършил тези престъпления, тъй като това би било в нарушение на принципа за невинност. Въпреки това, самият факт на привличането на И. И. в качеството на обвиняем за две тежки умишлени престъпления, е обстоятелство, което изключва възможността да се направи извод, че е имал добро поведение, тъй като е имал поведение, с което е дал основание или повод да бъде привлечен в качеството на обвиняем.

Въпреки служебното начало, предвид спецификите на особеното производство за реабилитация по чл.433 и сл. от НПК, тежестта да докаже наличието на кумулативните предпоставки по чл.87 от НК лежи върху осъдения. В настоящия случай към молбата за реабилитация са приложени трудов договор от 14.01.2020год., удостоверение за раждане на дете изд. въз основа на акт за раждане на Е. И. И. от 03.08.2016год. и характеристика от кметския наместник на с.Къртожабене, обл.Плевен, с изх. № 13/02.04.2020год. Според настоящия състав тези писмени доказателства не са достатъчни да се направи извод, че И. И. е имал добро поведение.

Трудовият договор е едва от началото на 2019год. и за този кратък период, съпоставен с продължителния период на извършване на престъпленията, за които се иска реабилитация, няма как да се направи извод, че И. И. е имал добро поведение.

Наличието на малолетно дете, за което няма данни, да живее с баща му И. И. и последният да полага някакви грижи за него, не е обстоятелство, от което да може да се изведе извод, че И. И. има добро поведение.

Според представената и приложена характеристика от кметския наместник на с.Къртожабене, обл.Плевен, с изх. № 13/02.04.2020год. И. В. И. живее от три години в с.Къртожабене, с лицето, никога не е имало проблеми, винаги е участвал в помощни мероприятия в селото, активно е помагал за почистването и озеленяването, където е било необходимо. Изложените в характеристиката данни са твърде общи, липсва конкретика и от тях не може да се направи обоснован извод, че И. И. е имал добро поведение.

Извън горното, въззивният съд констатира, че според посоченото в характеристиката издадена на 03.04.2020год. от кметския наместник на

с.Къртожабене, обл.Плевен, И. И. живее в това село от три години. Според приложената справка от Национална база данни Постоянния адрес на И. И. е в гр.Плевен от 23.10.2001год., а настоящия му адрес е с.Къртожабене, обл. Плевен от 23.03.2020год. Представения трудов договор № 32/14.01.2019год. е сключен в гр.София и с месторабота на работника в гр.София. Тези противоречия относно местоживеенето на лицето и мястото му на работа пораждат съмнения за верността на данните посочени в характеристиката за И. И., както и за това дали същият е работил и още работи в гр.София по представения трудов договор, като се има предвид и това, че за заседанието в първата инстанция И. е бил призован лично в с.Къртожабене, а за заседанието във втората инстанция е бил призован лично на постоянния му адрес в гр.Плевен.

По изложените съображения въззивният съд намира, че от доказателствата по делото не може да се направи извод, че И. В. И. е имал добро поведение, поради което липсва кумулативната предпоставка по чл.87 ал.1 т.1 от НК за допускане на съдебна реабилитация.

Предвид гореизложеното въззивната жалба е неоснователна, а определението на първоинстанционният съд е правилно и следва да се потвърди, тъй като не са налице основания да бъде отменено или изменено.

Мотивиран така Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 465 от 21.07.2020год.
постановено по ЧНД № 335/2020год. по описа на Окръжен съд-гр.Плевен.

Решението не подлежи на протестиране и обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____